

Sygn. akt: I C 3/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Dubińska - Francke
Protokolant:	sekretarka Katarzyna Cieślukowska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2017 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w Ł.

o zapłatę

I.

Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz powódki A. B. kwotę 65.000,00 zł (sześćdziesiąt pięć tysięcy złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.08.2016r. do dnia zapłaty.

II.

Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz powódki A. B. kwotę 5.417,00 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III.

Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 3.250,00 zł (trzy tysiące dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty, od uiszczenia której powódka A. B. była zwolniona.

Sygn. akt I C 3/17

UZASADNIENIE

Powódka A. B. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w Ł. z pozwem o zapłatę kwoty 65.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci nagłego zerwania więzi rodzinnych, w związku ze śmiercią męża – R. H., wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14.08.2016 r. do dnia zapłaty. Domagała się również zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki podniósł, iż w dniu 24.02.2005 r. na drodze relacji C.-K., kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) E. A., nie dostosował prędkości pojazdu do trudnych warunków drogowych, w skutek czego wpadł w poślizg, a następnie zjechał na lewy, przeciwny pas ruchu i zderzył się z nadjeżdżającym z przeciwka ciągnikiem rolniczym marki Z. o nr rej. (...) kierowanym przez S. S. (1). W wyniku zderzenia pasażer samochodu marki F. (...) R. H. doznał rozległych obrażeń

ciała skutkujących jego śmiercią w dniu 25 lutego 2005 r. Wskazał, iż tragicznie zmarły R. H. był mężem powódki A. B.. Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2005 r. kierujący pojazdem marki f. – E. A., został uznany winnym popełnienia czynu określonego w art. 177 § 2 kk i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności w zawieszeniu na 3 lata. Ponadto, Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. W dniu 14.07.2016 r. pełnomocnik powódki zgłosił pozwanemu roszczenie o zapłatę kwoty 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pismem z dnia 14.09.2016 r. pozwany poinformował o przyznaniu kwoty 15.000 zł na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia. Pełnomocnik powódki podniósł, iż na skutek śmierci R. H. doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki w postaci prawa do niezakłóconego życia rodzinnego, obejmującego szeroko rozumiane więzi pomiędzy członkami rodziny, w tym prawo do życia w pełnej rodzinie oraz prawo do uzyskiwania pomocy i oparcia w rodzinie. W skutek tragicznego wypadku powódka straciła kochanego męża, mając zaledwie 26 lat. Wskazał, iż po śmierci męża powódka przeżyła załamanie nerwowe, cierpiała z powodu bezsenności oraz doznała zaburzeń koncentracji w związku z czym zaczęła zażywać leki uspokajające. Życie straciło dla powódki sens i często, jak sama przyznaje, miewała myśli samobójcze. Nie zdecydowała się targnąć na swoje życie jedynie ze względu na swoje dziecko, które potrzebowało przynajmniej jednego rodzica – przy życiu trzymało ją poczucie obowiązku. Powódka w bardzo młodym wieku musiała zmierzyć się z niezmiernie odpowiedzialną rolą, podwójną rolą – matki i ojca. Podkreślił, iż powódka przyznaje, że wracające czasami wspomnienia wywołują łzy i poczucie rozbicia.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości wskazując, iż nie kwestionuje swojej odpowiedzialności co do zasady, jednakże żądana przez powódkę kwota 65.000 zł jest niezasadna i rażąco wygórowana. Podniósł, iż biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia, w tym upływ 12 lat od śmierci poszkodowanego, zawarcie kolejnego związku małżeńskiego przez powódkę, ułożenie życia w nowych warunkach osobistych oraz rozmiar doznanych przez nią cierpień spowodowanych śmiercią męża, pozwany decyzjami z dnia 7.10.2016 r. oraz 14.09.2016 r. przyznał powódce kotwę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wskazał, iż w ocenie pozwanego, dochodzenie po prawie 12 latach od wypadku zadośćuczynienia w łącznej kwocie 80.000 zł ma na celu wyłącznie wzbogacenie się powódki, a w żadnym wypadku nie zrekompensuje ujemnych przeżyć związanych ze śmiercią poszkodowanego. Niewątpliwie, upływ czasu zakończył okres żałoby i przyczynił się do prawidłowego funkcjonowania, tym bardziej, że nie wykazano, aby nawet w okresie bezpośrednio po śmierci męża, powódka korzystała ze specjalistycznej pomocy psychologicznej lub psychiatrycznej. Nadto, pełnomocnik pozwanego domagał się zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 24.02.2005 r. na drodze relacji C.-K. doszło do wypadku komunikacyjnego, który doprowadził do śmierci R. H.. Sprawcą przedmiotowego zdarzenia był E. A., kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), nie dostosowując prędkości pojazdu do trudnych warunków drogowych, zjechał na przeciwległy pas ruchu i uderzył w nadjeżdżający z naprzeciwka ciągnik rolniczy marki Z. o nr rej. (...). W skutek przedmiotowego zdarzenia, R. H. doznał rozległych obrażeń ciała, w wyniku których w dniu 25.02.2005 r. zmarł.

Wyrokiem z dnia 09.06.2005 r. sygn. akt II K181/05 Sąd Rejonowy w Łomży II Wydział Karny uznał oskarżonego E. A. za winnego spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu R. H., a w następstwie jego śmierci i skazał oskarżonego na karę 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszoną na okres próby 3 lat oraz orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku (dowód: wyrok z dnia 09.06.2005 k. 18-19 akt).

W wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka A. B. straciła najbliższego członka rodziny, męża i ojca – R. H., z którym zawarła związek małżeński od 2002 roku..

Bezsporny pozostaje fakt, iż pojazd prowadzony przez sprawcę wypadku z dnia 24.02.2005 r., w dacie zdarzenia, objęty był ochroną na podstawie ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartych z pozwanymi.

Bezsporne jest również, iż pozwany (...) S.A. w Ł. przyznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił na rzecz powódki kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę jaką doznała w związku ze śmiercią męża R. H. (dowód: akta szkody płyta CD k. 95 akt).

Z informacji złożonych przez powódkę na rozprawie głównej w dniu 28.02.2017 r. wynikało, iż w dniu 24.02.2005 r. mąż powódki R. H. wraz z teściem podróżował do O.. Podkreśliła, iż mąż podróżował jako pasażer. W skutek przedmiotowego wypadku, mąż

zmarł. Powódka, w dacie zdarzenia, przebywała w domu wraz z około 2 letnim dzieckiem. Wskazała, iż pozwany wpłacił powódce i jej synkowi łączną kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia, tak więc powódka na swoją rzecz otrzymała kwotę 15.000 zł. Podkreśliła, iż w tym okresie pracowała w hurtowni farmaceutycznej jako pracownik magazynowy, lecz to mąż był jedynym żywicielem rodziny. Wskazała, iż w chwili obecnej ma drugiego męża, ale przedmiotowe zdarzenie i poprzedni mąż zostanie na zawsze w jej pamięci. Podniosła, iż w skutek wypadku, zmuszona była do korzystania z pomocy psychologa, przyjmowania leków uspokajających ogólnodostępnych. Powódka, raz na dwa tygodnie, korzystała z prywatnej pomocy psychologa (matki dziecka z przedszkola), uczęszczała na wizyty domowe, gdyż nie dysponowała środkami finansowymi umożliwiającymi opłacenie terapii. Podkreśliła, iż kilka miesięcy po pogrzebie męża, prowadziła rozmowy ze znajomym księdzem kapucynem – zakonnikiem w kościele. Rozmawiała na temat śmierci męża, życia po śmierci, jak poradzić sobie z tak wielką tragedią. Podkreśliła, iż ksiądz nie był specjalistą, lecz jako osoba dochowana wspierał powódkę. Skonstatowała, iż jej małżeństwo było dobre i kochające, a mąż bardzo pomocny i opiekuńczy. Powódka wraz z mężem planowała kolejne dziecko i wspólne życie. Po śmierci męża powódka stała się smutna, negatywnie nastawiona do otoczenia, nie mogła pogodzić się tragedią, zadawał sobie pytanie dlaczego tak się stało, często w ukryciu płakała (dowód: k. 105v-160, 107 akt).

Świadek B. J. – koleżanka powódki – zeznała, iż prawdopodobnie, w chwili śmierci męża, powódka pracowała. Zeznała, iż powódka poinformowała telefonicznie świadka o wypadku i śmierci swoje męża. Podniosła, iż powódka bardzo przeżyła śmierć męża. Była smutna, wyciszona i często płakała, nie było radości w jej oczach, nie mogła pogodzić się z tak wielką stratą. Podkreśliła, iż małżeństwo powódki było szczęśliwe, dobre i kochające. Zeznała, iż okres żałoby powódki trwał około 6 lat, lecz uważa, że smutek trwa do chwili obecnej. Poniosła, iż po śmierci męża, sytuacja życiowa powódki pogorszyła się, powódka została główną żywicielką rodziny. Rodzice powódki pomagali jej w utrzymaniu i opiece nad małym dzieckiem. Zeznała, iż nie posiada wiedzy, aby powódka korzystała z pomocy psychologa, psychiatry, lub zażywała leki. Podkreśliła, iż powódka obecnie wspomina męża, do końca nie pogodziła się z jego śmiercią (dowód: k. 106 akt).

Z zeznań świadka A. A. – matki powódki – wynikało, iż powódka wraz z mężem i dzieckiem, mieszkała z rodzicami. Zeznała, iż poinformowała powódkę telefonicznie o wypadku męża. Podkreśliła, iż zięć był dobrym człowiekiem, opiekującym się rodziną. Zeznała, iż po wypadku, córka nie korzystała z pomocy psychologa, wsparcie i pomoc zapewniła jej rodzina. Zeznała, iż również finansowo wspierała powódkę (dowód: k. 106v-107 akt).

Sąd uznał informacje złożone przez powódkę oraz zeznania powyższych świadków za wiarygodne jako spójne i logiczne, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym.

W orzecznictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 KC ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, L.). Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyr. SN z 28.9.2001 r., III CKN 427/00, niepubl.). Określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które dotyczą rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanej krzywdy, charakteru następstw naruszenia, stosunków majątkowych zobowiązanego, stopnia jego winy itp.

Na aprobatę zasługuje fakt, iż w orzecznictwie przyjmuje się, iż z art. 361 § 1 k.c. wynika, że związek przyczynowy jest konieczną przesłanką powstania odpowiedzialności odszkodowawczej. Brak przyczynowości powoduje, że nawet zakwalifikowanie określonego zachowania, jako bezprawnego i zawinionego oraz ustalenie faktu poniesienia szkody nie może prowadzić do uznania odpowiedzialności za szkodę.

Zgodnie z przyjętym w judykaturze poglądem (por. wyrok SN z dnia 4 stycznia 2008 r. sygn. I UK 223/07 Lex nr 442836), rozkład ciężaru dowodów (art. 6 k.c.) ma w postępowaniu cywilnym znaczenie wówczas, gdy istotne fakty nie zostaną udowodnione. Wówczas konsekwencje procesowe tego ponosi strona, na której dowód spoczywał.

Podkreślenia wymaga, że wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową nie poddaje się skrupulatnym wyliczeniom, gdyż brak jest obiektywnego miernika dla ustalenia rozmiaru krzywdy, która jest wszak odczuwana subiektywnie i w sposób bardzo indywidualny, zdeterminowany wieloma czynnikami. W ramach ustalania rozmiaru krzywdy, uwzględnia się takie czynniki niewymierne jak utrata oczekiwanego wsparcia na przyszłość, cierpienie związane z utratą osoby bliskiej i osłabienie aktywności życiowej oraz motywacji do przezwyciężania trudności życia codziennego, pogorszenie stanu zdrowia w następstwie cierpienia i poczucia krzywdy z powodu utraty osoby bliskiej. Okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia to także dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy, skorzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, ewentualny proces leczenia doznanej traumy mający na celu pomoc w odbudowie struktury rodziny, wiek pokrzywdzonego.

Na gruncie przedmiotowej sprawy należy skonstatować, iż powódka dowiodła związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem z dnia 24.02.2005 r., a zaistniałą krzywdą spowodowaną śmiercią męża R. H., tym samym strona powodowa wykazała zasadności dochodzonego roszczenia. W chwili wypadku męża, powódka była osobą młodą, miała dopiero 26 lat i całe życie przed sobą, miała wiele planów na płaszczyźnie rodzinnej i zawodowej. Na skutek tragicznego dla niej zdarzenia z dnia 24 lutego 2005 r. jej dotychczasowe życie uległo całkowitej zmianie. Zdaniem Sądu, śmierć męża przyniosła do życia powódki ogromny żal, smutek i przygnębienie.

Przyznanie zadośćuczynienia w rażąco niskiej wysokości mogłoby deprecjonować chronione dobro. Tak też należy ocenić wysokość zadośćuczynienia ustalonego przez pozwanego ubezpieczyciela w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego i zaproponowanie powódce wypłaty 15.000 Zdanem Sadu, kwota ta w żadnym razie nie może być uznana za odpowiednią i kompensującą cierpienie powódki w związku ze śmiercią jej męża.

W okolicznościach tej sprawy istotne jest, że powódka straciła swego męża, najbliższą kochającą osobę, z którym niewątpliwie wiązała wiele planów na przyszłość i nadziei. Mąż powódki w chwili śmierci był osobą młodą, będącą na starcie życia, stanowiącą oparcie i opiekę rodzinie. Mąż powódki był obecny w życiu całej rodziny, zapewniał wsparcie finansowe i obdarzał ją miłością, co zwiększyło uczucie pustki, zwłaszcza, że tworzyli oni kochającą, wspierającą się rodzinę przez niespełna 3 lata, gdyż powódka pozostawała z nim w związku małżeńskim od 2002 roku. Powódka została pozbawiona możliwości czerpania radości, pozytywnych odczuć wynikających z dalszego życia rodzinnego. Nadal nie potrafi się pogodzić z nagłą śmiercią męża, która wywołała u niej długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym, a powikłana reakcja żałoby miała charakter przewlekły i uporczywy. To traumatyczne przeżycie rzutowało na powódkę i na jej funkcjonowanie na co dzień, skutkowało w pewnym momencie utratą sensu życia. Wszystkie podniesione okoliczności dawały podstawę do uznania, iż odpowiednią kwotą zadośćuczynienia będzie kwota żądana przez powódkę, przy uwzględnieniu wypłaty przez pozwanego 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

W ocenie Sądu, żąda przez powódkę kwota zadośćuczynienia określona na kwotę 65.000 zł nie jawi się jako zbyt wygórowana oraz jest adekwatna do odniesionego naruszenia dobra osobistego powódki. Tym samym w ocenie Sądu za zasadne należało uznać zasądzenie na rzecz powódki kwoty 65.000 zł tytułem zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu wcześniejszej wypłaty powódce przez pozwanego kwoty 15.000 zł, co łącznie daje 80.000 zł zadośćuczynienia. W związku z czym Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz powódki A. B. kwotę 65.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14.08.2016 r. do dnia zapłaty. O odsetkach postanowiono na mocy art. 481§1 kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, uwzględniając fakt, iż strona powodowa wygrała proces w 100%.

W punkcie III postanowiono w oparciu o przepis art. 83 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sygn. aktI.Ca 192/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2017r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska
Sędziowie:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Antoni Czeszkiewicz (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B.**

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

od wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie

z dnia 13 marca 2017r., sygn. akt I C 3/17

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II – giej instancji.

SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz SSO Antoni Czeszkiewicz

***** poczatektekstu

[Przewodniczący 00:00:01.393] Uzasadnienie. Powódka A. B. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej U. Towarzystwu... pozwanemu (...) S.A. w Ł. domagała się zasądzenia na swoją rzecz 65000 złotych tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego [ns 00:00:23.111] H.. Domagała się również [ns 00:00:31.521] uwzględnienia powództwa i zasądzenia odsetek od dnia 14 sierpnia 2016 [? 00:00:36.607] roku do dnia zapłaty, jak również zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 10800 złotych. W uzasadnieniu żądania podnosiła, iż w dniu 24 [? 00:00:55.191] lutego 2005 roku na drodze relacji C.-K. kierujący samochodem [ns 00:01:01.680] marki F. (...) [ns 00:01:05.048] i nie dostosował prędkości pojazdu do [ns 00:01:08.767] warunków drogowych, na skutek czego wpadł w poślizg, a następnie zjechał nagle na przeciwny pas ruchu i zderzył się z nadjeżdżającym z przeciwka [ns 00:01:16.019] kierowanym przez S. [ns 00:01:18.805]. W wyniku zderzenia pasażer samochodu marki F. (...) właśnie R. H. doznał rozległych obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią [ns 00:01:29.376] lutego 2005 roku. Wskazywała, iż tragicznie zmarły R. H. był jej mężem, a wyrokiem z dnia 9 czerwca 2005 roku kierujący pojazdem marki [ns 00:01:43.987] - sprawca wypadku został uznany za winnego popełnienia [ns 00:01:49.110] i skazany na karę pozbawienia wolności. W dniu 14 [ns 00:01:59.451] 2016 roku zgłosiła pozwanemu roszczenie na kwotę [ns 00:02:07.416] złotych tytułem

zadośćuczynienia. Pismem z dnia 4 września 2016 roku pozwany [ns 00:02:17.475] poinformował ją o przyznaniu kwoty 15000 złotych z tytułu zadośćuczynienia. Podnosiła, iż na skutek śmierci R. H., jej męża doszło do naruszenia dóbr osobistych w postaci prawa do [ns 00:02:34.970] obejmującego [ns 00:02:37.229] pomiędzy członkami rodziny, w tym prawa do życia... oraz prawo na pozyskiwanie pomocy i oparcia w rodzinie. Wskutek wypadku straciła męża, mając zaledwie 26 lat. Wskazywała, iż po śmierci męża przeżyła załamanie nerwowe, cierpiała z powodu bezsenności oraz doznała zaburzeń adaptacji i w związku z czym zaczęła zażywać leki uspokajające. Życie straciło dla niej sens [ns 00:03:04.973] przyznawała miewała myśli samobójcze. Nie popełniła tego zważywszy na fakt, iż posiadała małoletnie dziecko, które potrzebowało przynajmniej jednego rodzica. Do śmierci męża doszło no w sytuacji, kiedy jeszcze była młodą osobą i musiała pełnić po śmierci podwójne role matki i ojca w stosunku do dziecka. Twierdziła, że pomimo upływu czasu wraca myślami często do zdarzenia, co wywołuje u niej łzy i poczucie rozbicia. Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podnosiła, iż nie kwestionuje wprawdzie swojej odpowiedzialności co do zasady, jednakże zdaniem tej strony żądana przez powódkę kwota 65000 złotych jest niezasadna i rażąco wygórowana. Podnosiło... [ns 00:04:14.875] strona pozwana podnosiła, iż biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zdarzenia [ns 00:04:19.481] 12 lat od śmierci poszkodowanego [ns 00:04:22.182] doznanych przez nią cierpień spowodowanych śmiercią męża, uzasadniało przyznanie z tytułu zadośćuczynienia kwoty 15000 złotych i taka kwota została jej wypłacona. Wskazywał... strona pozwana wskazywała, iż w ocenie pozwanego dochodzenie po prawie 12 latach od wypadku zadośćuczynienia w kwocie około 60000 złotych ma na celu wyłącznie wzbogacenie się powódki, a w żadnym wypadku nie zrekompensuje ujemnych przeżyć związanych ze śmiercią [ns 00:05:02.186]. Niewątpliwie jest również i to, że upływ czasu zakończył okres żałoby i przyczynił się do prawidłowego funkcjonowania, tym bardziej, że nie wykazała, aby nawet w okresie bezpośrednio po śmierci męża korzystała ze specjalistycznej pomocy psychologicznej lub psychiatrycznej. [ns 00:05:25.354] Sąd Rejonowy, to Sąd Rejonowy [ns 00:05:32.037] wyrokiem z dnia 13 marca 2017 roku w punkcie pierwszym - zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powódki A. B. kwotę 65000 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty; w punkcie drugim - zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powódki A. B. kwotę 5617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w punkcie trzecim - zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Augustowie kwotę 3250 złotych tytułem opłaty, od uiszczenia której powódka A. B. była zwolniona. Zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie na gruncie przepisu artykułu 445 paragraf 1 kodeksu cywilnego okazało się w pełni uzasadnione. Zasądzono zadośćuczynienie jest adekwatne do przeżytych przez nią cierpień i sytuacji osobistej, materialnej i w związku z tym, powołując się na wyżej wymieniony przepis artykułu 445 paragraf 1 kodeksu cywilnego Sąd orzekł jak w sentencji skarżonego wyroku. Apelację o wyroku złożyła strona pozwana. Działając na podstawie artykułu 367 paragraf 1 kodeksu postępowania cywilnego zaskarżyła wyrok w punkcie pierwszym powyżej kwoty 35000 złotych oraz w punkcie drugim i trzecim w całości rozstrzygającej o kosztach procesu. Strona pozwana zarzuciła wyrokowi, po pierwsze, naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie artykułu 445 paragraf 1 kodeksu cywilnego poprzez błędne jego zastosowanie, albowiem sprawa ta dotyczy zadośćuczynienia, zadośćuczynienia po śmierci osoby najbliższej [ns 00:07:40.276], a nie zadośćuczynienia za krzywdy doznane wskutek wywołania rozstroju zdrowia lub uszkodzenia ciała; po drugie, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu [ns 00:07:50.851] materiału dowodowego poprzez ustalenie, że kwota [ns 00:07:54.466] złotych jest kwotą adekwatną do rozmiaru cierpień doznanych przez powódkę po śmierci męża [ns 00:08:00.014] od tego zdarzenia minęło już 12 lat. Powódka zawarła drugi związek małżeński i ma nową rodzinę [ns 00:08:05.779]; po trzecie, naruszenie przepisu prawa procesowego [ns 00:08:11.777] 233 kpc poprzez [ns 00:08:14.632] sprawy, a mianowicie [ns 00:08:18.325] okresu czasu, który minął od śmierci poszkodowanego [ns 00:08:21.580] co spowodowało w jej przypadku [ns 00:08:26.640] szczególnie [ns 00:08:27.926] powikłaniem [ns 00:08:31.067]. Po sformułowaniu tych zarzutów strona pozwana wniosła o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części bądź też, jak również stosowną zmianę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania za II instancję według norm przepisanych. Odpowiedź na apelację złożyła również strona powodowa, wnosząc o oddalenie apelacji w całości, jak również wnosząc o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja jest apelacją bezzasadną. Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe, niesprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym ustalenia faktyczne [ns 00:09:24.650] trafne wnioski. Sąd Okręgowy podziela i uznaje za własne ustalenia faktyczne i wnioski Sądu I instancji. Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie budzi również zastosowanie przez Sąd Rejonowy przepisów [ns 00:09:38.069] chociaż zgodzić się należy [ns 00:09:41.755] apelacji, ze stroną pozwaną, iż winny być tutaj [? 00:09:47.053] zastosowane w podstawie orzeczenia nie tylko przepisy artykułu 445 kodeksu cywilnego, ale również [ns 00:09:56.816] przepis artykułu 448 kodeksu cywilnego w powiązaniu z artykułami 23, 24 kodeksu cywilnego. Powyższa konstatacja [ns 00:10:07.919] polegająca na tym, że Sąd Rejonowy nie powołał się w uzasadnieniu na wszystkie przepisy nie może oznaczać stwierdzenia o nieprawidłowości orzeczenia, o braku zgody [ns 00:10:24.948] orzeczenia [ns 00:10:28.338]. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczenie

Sądu Rejonowego jest orzeczeniem prawidłowym. Jeżeli chodzi o zadośćuczynienia, zasady stosowania tych przepisów, wypracowana została w sposób taki, że dzisiaj już nie podlega żadnej, żadnym wątpliwościom, jakimi zasadami należy kierować się w judykaturze w tego rodzaju sprawach. Liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sądów Apelacyjnych czy wszystkich innych Sądów orzekających w tych sprawach pozwoliło na przyjęcie pewnych zasad, którymi Sady kierują się orzekając w sprawach niejako już utrwaloną praktyką. Przypomnieć więc należy, że podkreśla się w orzecznictwie, że zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych, dlatego też ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć w uwadze rozmiar cierpień fizycznych związany z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Określając wysokość zadośćuczynienia Sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które dotyczą rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanej krzywdy, charakteru następstw naruszenia, stosunków majątkowych zobowiązanego, stopnia jego winy i tym podobne. Stwierdzić należy, że wszystkie te okoliczności Sąd [ns 00:12:28.685] I instancji miał na względzie, powołał się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia na wszystkie te okoliczności jak wiek powódki w chwili zdarzenia, jej wiek w chwili obecnej, sytuację osobistą, mianowicie pani w chwili zdarzenia pozostała z małym dzieckiem, miał na względzie również jej sytuację majątkową wtedy, jak i w chwili obecnej. Ostatecznie [ns 00:12:56.943] dochodząc do konkluzji, iż wszystkie te przesłanki spełnia zadośćuczynienie w kwocie [ns 00:13:04.828] złotych. Stwierdzenie to, ustalenie powyższe zasługuje w pełni na aprobatę Sądu Okręgowego i zdaniem Sądu Okręgowego, pomimo że Sąd w zaskarżonym wyroku, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie powołuje się na wszystkie przepisy prawa, które dają podstawy orzeczenia, to jednak orzeczenie jest zgodne z przepisami prawa i jako te orzeczenie prawidłowe zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego, a tym samym apelacja jako [ns 00:13:44.711] bezzasadna winna być oddalona. Z przetoczonych względów Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 385 kpc orzeka jak w sentencji. O kosztach Sąd orzekł na podstawie artykułu 98 paragraf 1 kodeksu postępowania cywilnego oraz na podstawie paragrafu 10 ustęp 1 w związku z paragrafem 2 ustęp 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie [ns 00:14:12.549]

[K. części 00:14:16.256]